

O čem mlčí idoly z Velikonočního ostrova

Malý ostrov v Tichém oceánu již dlouho přitahuje pozornost vědců. To je Velikonoční ostrov, který je známý svými obrovskými idoly, zcela vyřezanými z kamene. Proč a kým byly vyrobeny? Jací lidé tam žili? To jsou otázky, na které se věda snaží odpovědět.

Světově proslulý vědec Thor Heyerdahl dlouho studoval tajemnou kulturu Velikonočního ostrova.

Zkoumal spojení mezi kulturou ostrova a jinými zeměmi, zejména s Amerikou. Stejně záhadná a tajemná je civilizace, která vznikla v dávných dobách na březích řeky Indus ve městech, jejichž ruiny se dnes nazývají Mohendžodaro a Harappa. Nacházejí se ale mnoho tisíc kilometrů od Velikonočního ostrova. Někteří vědci navzdory tomu nacházejí podobnosti ve spisech těchto zemí. V jednom z témat webu jsem vyprávěla příběh o smrti civilizace v údolí Indu.

Dnes se s vámi podělím s příběhem o tom, jak starověcí lidé ze zahynuvšího Mohendžodara přišli na Velikonoční ostrov. Mnoho tajemství ztracených v čase bylo odhaleno pomocí vědomého snění.

A všechno se takhle snilo... Dole se rozprostírá nějaká země, bujně porostlá zelení. Hustá džungle se táhne podél břehů velké řeky. Toto je Indus. Slunce právě vychází. V růžovém oparu jeho paprsků se rozzářilo vzdálené město s objemnými kamennými zdi. Bylo řečeno, že jde o starověké Mohendžodaro.

Tady u řeky je vesnice nebo malé městečko. Má také zdi. Z bílých domů s plochými střechami se už objevili lidé, kteří spěchali za svými činnostmi. Ženy spěchají k řece a studnám pro vodu. Jejich štíhlé postavy se džbány na hlavách jsou zahaleny do tenkých pestrých tkanin.

Některé z nich byly za ranního chladu zabaleny do dlouhých hábitů jednotlivých kousků látek sešitých na jednom okraji a tyto látky se třepetaly ve větru. Tyto široké a dlouhé látkové košile připomínaly oblečení sumerských žen a žen z Mezopotámie. Stejně oblečení nosili obyvatelé země Hanuman (viz téma: Sibiřský příběh Hanumana a Ramy).

Lidé byli černovlasí, s kulatým obličejem, snědí, s černýma očima, výraznými nosy a hustým obočím srostlým dohromady. Muži byli silně vousatí.

...Slunce stoupá výš a výš. Bílé hrbaté krávy byly zahrnány k napajedlu k řece, které se shromáždily u vody. A pak se náhle země zachvěla, ze směru od velkého města, jehož ruiny se nyní nazývají Mohendžodaro, se ozval podivný tupý hluk. Tam něco zablesklo silněji než slunce.

Všechno se náhle zachvělo. Z rázové vlny začaly padat stromy a tam, kde se zablesklo, se náhle vytvořil monstrózní mrak, v jehož středu se blýskaly strašlivé

červené záblesky. Spojily se do dlouhých chapadel a celý mrak začal připomínat medúzu s ohnivými chapadly a kouřovou černou kopulí, která pokrývala město, nad níž rostla gigantická houba.

Tady, v této malé osadě u řeky, také začaly požáry, všechno bylo zahaleno kouřem, začala panika. Ženy, děti, staří lidé, muži - všichni prchají, kdo v čem je, z osady, koně se plaší, krávy divoce bučí. Na břehu, kde stála ještě nevyložená loď, vznikl ohromný chaos.

Řeka se vzedmula a vylila z břehů a zaplavila to, co nestihlo shořet.

Mnozí v hrůze vylezli na loď. Její trup byl utkán z nějaké rostliny, jako byly lodě indiánů z jezera Titicaca nebo rituální lodě starých Egyptanů. Trup připomínal nafukovací člun, a protože měl mnoho dutin vyplněných vzduchem, nemohl se potopit. Na jeho jediném stěžni se třepetala plachta.

V hliněných nádobách na lodi bylo hodně obilí a vína. Tlačilo se tu padesát nebo šedesát lidí, ba i víc. Byli to muži, ženy a děti. Nyní však rozvodněná řeka odtrhne loď od kotvy a nese ji k ústí a odtud - přímo do oceánu.

...Přede mnou je otevřené moře. Vlny se zvedaly, jejich zpěněné hřebeny se řítily velkou rychlostí. Obloha je tmavě šedá až černá. Prořízl ji strašlivý blesk následovaný ohlušujícím hromem. Proutěná loď hází ze strany na stranu v tomto nekonečném zuřivém království vody a impozantní oblohy. Je děsivé si představit, co tito lidé cítili, vyhození živly a náhodou napospas osudu do neznámých rozloh oceánu.

Ale přesto se moře uklidnilo. Loď je stále na hladině. Vítr ji žene a vody nesou do neznáma. A kde je konec její cesty? Jen Bůh ví...

Přiletím blíž a všimnu si, že jeden silný muž vyčníval z těch, kteří přežili.

Vnesl sem alespoň nějaký řád a stal se vůdcem. Tento muž dokázal zorganizovat lidi takovým způsobem, že každý byl zodpovědný za svůj úsek.

Lidé se zabývají rybolovem, protože bylo málo obilí, krup, datlí a nemohlo být dost pro každého, a země ještě nebyla v dohlednu.

Muž, který se stal vůdcem, utíkal se svou rodinou: manželkou, dvěma syny a dcerou. Jeden chlapec byl malý, druhému bylo asi sedmnáct let. Dcera byla pravděpodobně stejně stará. Synové svému otci ve všem pomáhali, zvláště ten starší. Byl vysoký a měl široká ramena. Na hlavě mu ve větru vlály tmavé kudrnaté vlasy.

Neviděla jsem všechny peripetie jejich plavby, ale bylo řečeno, že den za dnem ubíhal a zemi nebylo vidět.

Ale na okamžik jsem si připadala jako ten mladý muž - nejstarší syn vůdce těchto nedobrovolných vystěhovalců. Proutěné boky lodi neustále praskají, stěžeň vrže pod tíhou hrubé plachty. Rackové úzkostlivě křičí a sviští vítr se slanou příchutí,

který nás nese dál a dál na jih od našich rodných břehů. Zdálo se, že unavení lidé ztuhli beznadějí.

Někteří z nich sedí, jiní leží přímo na palubě. Ženy a děti se schovávají v nákladovém prostoru, který se stal prostorným od snědených zásob. Většina tváří nic nevyjadřuje. Zdá se, že už v nic nedoufají. Všichni už mají oblečení opotřebované, dochází jídlo, ale největší problém je s čerstvou vodou.

Je žízeň, ale norma je malá, protože už dlouho nepršelo, aby se zachytávala voda. Mnozí zemřeli od té doby, co jsme byli smeteni do moře. Nevím, jak dlouho jsme takto pluli, ale pak přišel silný západní vítr a naše loď se prudce přenesla na východ. Mluvily o tom hvězdy i Slunce. Stěžeň jsme sotva udrželi před poryvy, ale vítr naštěstí přinesl silný liják a lidé, kteří se již připravovali na smrt, náhle ožili.

Voda se shromažďovala v nádobách od vína. Přes palubu vyskočí z vody ryba, která je zachycena „sítí“ šitou z bývalého oblečení. Západní větry zahnalý naši archu do neznámé dály a dny následovaly noci a naopak.

Když jsem vyletěla z těla mladého muže, zjistila jsem, že loď urazila obrovskou vzdálenost, přeplula Indický oceán, vjela do Pacifiku a bouřlivé větry ji stále unášely na východ. A pravděpodobně jen zázrakem ji vítr nasměroval tak, že loď mířila přímo k maličkému kousku země v bezbřehém Tichém oceánu, kterému za tisíce let budou všudypřítomní Evropané říkat Velikonoční ostrov.

A tady jsem zase v těle mladého muže. Zdá se, že veškerý život uplynul zde, na vodě, a my jsme nepoznali pevnou zemi. Ale co je to tam, vpředu - fata morgána? Nebo se stal zázrak: naše modlitby byly vyslyšeny a Rudý nebeský býk (Slunce) vytrhl ze sebe souš v tomto prvotním chaosu vody a nebe? A ptáci-duchové, letící za námi a před námi, konečně našli také cestu k pevné zemi, zrozené z hlubin moře.

Ano, je to země. Lidé jako šílení vyskočili z míst a přímo na lodi začali tančit rituální děkovné tance naší dávné vlasti, objímali se a plakali. A země se blížila, už jsou vidět svahy jejích kopců a nízké hory. Obloha byla pokryta neprostupnými mraky a zatáhlo se.

Na břehu nás přivítali kamenní obři. Dívají se s prázdnými očními důlky do dálky a zdá se, že vidí všechno na tomto světě. Jsou hrozní a tajemní.

„V jakém jsme světě? Možná zde žijí zuřiví duchové podsvětí? Ale ne, slunce je zde stejné jako tam, kde jsem se narodil. Ale teď je to naše vlast, protože to je pravděpodobně vše, co zbylo ve světě plném mořské vody a divokých větrů,“ myšlenky tohoto mladého muže mi znovu proběhly myslí.

Krupobití tenkých šípů vystřelených z pobřežního porostu nás přimělo opustit myšlenky o tajemstvích světa a zachránit si životy.

...Ale tady vidím všechno znovu shora, vyletíc z těla mladého muže: jak tito lidé, kteří se plavili ze vzdálené země, začali vycházet z lodi do nové vlasti, jak se chopili zbraní, aby odehnali tajemné obyvatele těchto míst.

Byli nesmiřitelní. Udrželi si svou zemi po staletí a také ji považovali za jedinou, která přežila na celém světě po velké katastrofě a potopě v době smrti Atlantidy a země Mu, která byla několik tisíc let před smrtí Mohendžodara v údolí Indu. A teď ji chtějí obsadit podivní cizinci s kulatou hlavou, které si nejprve spletli s démony.

Ostrované byli lidé jiné rasy. Jak řekl vnitřní hlas, byli to potomci obyvatel země Mu, kteří byli, stejně jako kdysi před mnoha staletími nově příchozí z údolí Indu, po potopě v zemi Mu téměř také vrženi na tento ostrov v oceánu (viz téma: Poslední dny země Mu).

Jejich hlavy měly protáhlé šíje, úzké oči široce posazené na plochých vysokých lícních kostech, žlutou kůži s podivným nazelenalým nádechem. Byli trochu podobní mongoloidní rase. Ale to hlavní, co mě zaujalo, byly protáhlé ušní boltce, které byly speciálně prodlužovány během rituálu vstupu do dospělosti, a vyholené hlavy mnoha ostrovanů, pokryté podivnými vysokými klobouky. Jejich oděv byl pevný (vyrobený z rozdrčených stonků nějaké rostliny a slepených její štávou). Trojúhelníky z tohoto „materiálu“ pokrývaly těla.

Navzdory odporu námořníci vystoupali na břeh. Lod', na které připluli, ostrovany vyděsila. Měla stejný tvar jako lodě, na kterých se plavila jejich dávná božstva. Od nepaměti se v legendách o nich mluví jako o lodích bohů, kteří jim pomohli uniknout před velkou katastrofou na tento ostrov. Koneckonců, právě tento tvar lodí byl stále v zemi Mu, která se stala pro ostrovany zemí jejich bohů. Pouze tato skutečnost odradila ostrovany od otevřené bitvy. Cizinci se začali usazovat na břehu a stavěli strážě.

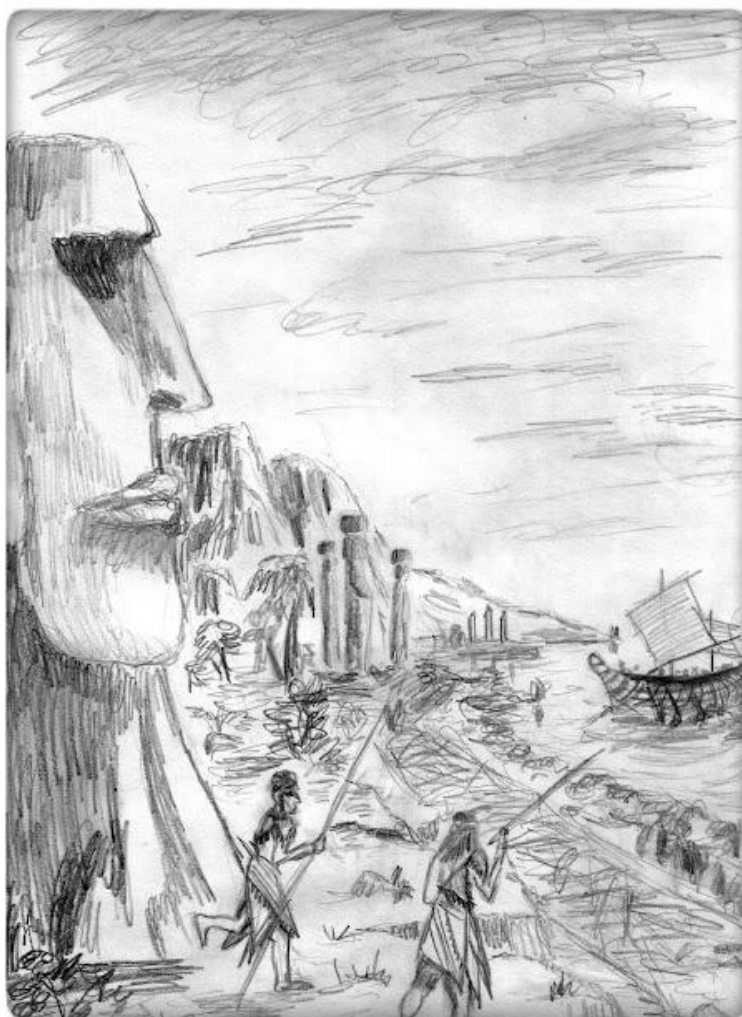
A tady jsem byla znovu v těle toho mladého muže. Ranní paprsky slunce osvětlovaly zemi růžovým světlem. A najednou tam, v dálce, kde stály idoly, zablikala jasná jiskra na pyramidálním vrcholu jednoho z plochých kamenů, který neměl „tvář“.

Několik z těchto kamenů-obelisků stálo na vyvýšenině. Jejich stěny byly vybroušeny do lesku, a slunce, které se od nich odrazilo, vydalo jiskru. Byla ale tak jasná, že osvětila celý ostrov a zasáhla naši lod'. Naštěstí veškerý náš majetek už byl na břehu. Lod' hořela jako pochoděň a brzy z ní nezbylo nic. Byli jsme pevně připoutáni k této zemi, i když nebylo kde plout - všude kolem bylo samé moře.

Ale odkud ta jiskra přišla? Najednou mají tito lidé s dlouhýma ušima tajemnou moc zapalovat předměty pomocí slunce? To se muselo zjistit, a tak se v táboře přesídlenců rozhodli vyslat několik lidí na průzkum směrem k obeliskům.

Čtyři mladí kluci se pod rouškou soumraku vydali na hledání tajemného. Mezi nimi byl ten, ve kterém jsem se pravidelně viděla.

...Tady před námi - vysoké idoly s drsnými tvářemi a o něco dále - tři obelisky. Uslyšeli jsme melodickou lidskou řeč a schovali se. Z našeho úkrytu ve skalách jsme viděli, jak se kolem starého muže shromáždilo několik lidí. Obestoupili ho, křičeli na něj a co je nejvíce překvapivé, bez jakéhokoli respektu ho udeřili, a pak znovu. Lidé ve vzteku mávali rukama a vyrvali mu z rukou nějaký lesklý plochý předmět podobný oblázku...

Příchod kulatohlavých na ostrov

Opět jsem byla mimo tělo. Vnitřní hlas říká, že lidé na ostrově se vzbouřili proti svému veleknězi. Obvinili ho ze zrady, že s pomocí sil, které znal jen on, nemohl zachránit jejich zemi před invazí kulatohlavých. Ukradli mu starodávnou relikvii - zařízení s antigravitačními účinky. Ale v té době už nemohl jednat, zřejmě se v něm něco zlomilo.

Když se takto vypořádali se svým knězem, dlouho obraceli nepochopitelný předmět v rukou a pak ho hodili do moře.

A najednou se přede mnou všechno zatemnilo, a když se vyjasnilo, uviděla jsem úplně jiné obrázky. Kolem mě se prohnal prastarý kontinent. Tam, kde se nyní nachází Tichý oceán, byla rozlehlá země Lemurie. Tehdy ale ještě nebyla velká část Asie, ale místo toho tam bylo moře – možná to, které vědci nazvali mořem Tethys.

Místo Ameriky tu byla jen řada ostrovů. A bylo řečeno, že tam, kde je nyní Velikonoční ostrov, bylo největší náboženské centrum Lemuřanů. Používali ho jako energetické centrum, které přijímalo a přetvářelo energie Země, Slunce a Kosmu.

K tomu byly ve zvláštním pořadí umístěny obří monolitické kameny. Byly vybroušeny do lesku a vrcholy dostaly tvar pyramid. Právě takový obelisk zažehl jiskrou, odraženou od Slunce a lomenou skrze nějaké energie Země, loď přistěhovalců z Indie. Takové obelisky byly umístěny na určitých místech. S pomocí nástrojů (jako ten, který měl kněz) se kameny přemísťovaly vzduchem do těchto míst. Podobný komplex byl na území dnešní Británie. Nyní se nazývá Stonehenge. Taková místa měla obrovskou energii.

A opět se obrazy mění, jako ve filmu: tam, kde byla země, je moře a naopak.

Na severu nebyla starověká Lemurie ještě dlouho zaplavena. Tato země se stala známou jako země Mu. Obyvatelé země Mu jsou potomky Lemuřanů. Měli žlutou pleť, úzké oči, vysoké lícní kosti a ploché tváře, rovné vlasy pryskyřicové barvy.

Oceán nešetřil ani zemi Mu. Některá nová kataklyzmata ji začala potápět ke dnu a nakonec se potopila během zkázy Atlantidy a Hyperborey (asi před 12 tisíci lety). Její obyvatelé se rozptýlili, což dalo vzniknout Číňanům, Japoncům, Mongolům, Čukčům.

Smíchající se s Árijci přišli do Indočíny. Někteří z nich skončili v Americe. Tehdy se z oceánu opět zvedl kousíček země - zrnko z potopené Lemurie - budoucí Velikonoční ostrov.

Po dlouhém putování hrstka obyvatel země Mu, náhodně svržená do moře na velkém proutěném voru, stejně jako mnou na začátku popisování obyvatelé údolí Indu, již zapoměla, že existuje na světě souš. Usoudili, že ostrov, na kterém byli vyplaveni, je jedinou pevnou zemí. Zde začali budovat svou společnost. A to byli ti, jejichž potomky potkali poutníci z Mohendžodara. Lidé začali vyřezávat tváře svých vůdců a předků do starověkých kamenů Lemurie (tak se objevily idoly).

A tady přede mnou jsou opět tytéž tři zachovalé obelisky. Hlas ve mně říká, že jeden muž a jeho dva synové, kteří svrhli kněze, se dostali do čela ostrovanů.

Ostrované neustále útočí na osadníky. Aby zastavil neustálé ostřelování jedovatými šípy z foukaček, začal otec toho, v němž jsem se zabydlela, válku s

ostrovany s dlouhýma ušima. Tato válka zůstala v legendách Velikonočního ostrova jako válka dlouhouchých a kulatohlavých.

V táboře dlouhouchých znovu začaly neshody a oba bratři zradili svého otce cizincům, aby se chopili moci. Ale ti se ukázali být mazanější, a teď vidím, jak už byli všichni tři zajati. Zbytek dlouhouchých tím byl zcela demoralizován a uznal vládu kulatohlavých. Potom se začali mísit lidé různých národností a, jak bylo řečeno, sestra toho, ve kterém jsem přebývala, se provdala za syna zajatého vůdce.

...Ale teď uplynulo už hodně času. Na ostrově nejsou téměř žádné stromy, pouze keře a tráva. Pole jsou stále méně úrodná a lidé uctívají starověké modly a obrazy ptačích lidí-duchů, kteří osadníkům ukazovali cestu. A ty tři obelisky už tam nejsou - také do nich vytesali obličej a teď už se nezapálí jiskra ze slunce. Lidé, kteří zapomněli na účel kamenů, je začali považovat za inkarnace božstev na Zemi.

Tady vidím úzké lodě pohybující se směrem k ostrovu, jež mají po stranách protizávaží. Nějací snědí lidé se společně opírají do vesel za všeobecného pokřiku.

Jsou to Polynésané, kteří pro sebe objevují nový ostrov. Brzy se i oni smísí s jeho lidem. A pouze idoly a starověké litery, podobné znakům kultury údolí Indu, zůstanou svědky historie tohoto kusu země v Tichém oceánu a po dlouhou dobu budou ještě mást vědce a nutit je, aby předkládali stále nové a nové hypotézy.

Zapsala Valeria Kolcova 18.05.2013